

særlige Foranstaltninger, der kan følge med Straffen for Drankeres Vedkommende eller for saadanne Folks Vedkommende, der, som det hedder i § 141, forsætlig eller ved grov Uagtsomhed hensætter sig i beruset Tilstand. Jeg skulde tro, at der er mange, som vil mene, at enhver, der bliver beruset, hensætter sig selv i beruset Tilstand, og Udtrykket er vist derfor ikke helt heldigt. Meningen dermed er, som der staar i Bemærkningerne, at Beruselsen skal være selvforskyldt. Den, der selv beruser sig med det Forsæt i beruset Tilstand at begaa den strafbare Handling eller beruser sig med Bevidsthed om, at han i Rus har Hang til at begaa den paagældende Forbrydelse, skal, selv om han under selve Beruselsen har handlet uden Bevidsthed, alligevel være ansvarlig for Handlingen og eventuelt straffes for den. I øvrigt udelukker Beruselse kun fra Straf, naar Gerningsmanden har handlet uden Bevidsthed. Det forekommer mig, at de i Lovforslaget herom anvendte Udtryk er utydelige, ikke klare nok. Mod selve Sagen har jeg intet som helst at indvende. Der er et godt gammelt Ord, der siger, at ædru Mand skal svare til, hvad fuld Mand bedriver, og det er der ikke meget at sige til, men naar det skal være saaledes, maa Lovens Udtryk herom være klare, saa at de paagældende ved, hvad de har at rette sig efter. Endnu mere uklare finder jeg §§ 77 og 78. I § 78 staar der, at naar en Forbrydelse, der medfører Frihedsstraf, er begaaet under Paavirkning af spirituøse Drikke, og naar vedkommende er forfalden til Drukkenskab, kan det ved Dommen bestemmes, at han skal anbringes paa en Helbredelsesanstalt for Drankere. Det bør selvfølgelig kunne ske i saadanne Tilfælde. Og i § 77 staar der, at naar en Person under Paavirkning af spirituøse Drikke har begaaet en Forbrydelse, der medfører Frihedsstraf, kan der gives vedkommende Tilhold om, dog ikke udover 5 Aar fra hans Løsladelse, ikke i noget offentligt Beværtningslokale eller Udsalg eller Uddelingssted for spirituøse Drikke at nyde saadanne og ej heller færdes udenfor sit Hjem i beruset Tilstand, og at Politiet, naar et saadant Paalæg er givet vedkommende, skal saa vidt muligt give Beværtere o. s. v. Paalæg om, at de ikke maa udskænke eller sælge spirituøse Drikke til en saadan Person. Det forekommer mig, at det er et mærkeligt Forslag, thi hvordan skal en Beværter finde ud af, om vedkommende er dømt? De dømte gaar jo ikke omkring med et Skilt paa Ryggen eller paa Brystet, og det

vilde kun hjælpe lidet her i København, at der gaves Beværtere en saadan Meddelelse, for disse vilde ikke kunne passe paa, at der ikke blev udskænket til de paagældende Personer.

Med Hensyn til Tab af borgerlige Rettigheder bestemmes det her, at Fortabelse af Valgret kun kan ske ifølge udtrykkelig Bestemmelse derom i en Dom. Tidligere har det været saaledes, at man mistede Valgretten, naar man havde begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling, men det var et Stridsspørgsmaal, hvad der var „en i den offentlige Mening vanærende Handling“. I nogle Jurisdiktioner blev een Handling anset som vanærende, i andre Jurisdiktioner en anden. Jeg husker et Eksempel fra Ribe i 1895. Der var en Venstremand, der ved et Dyrskue udtalte sig i nogle uærbødige Vendinger om Kongen, og i den Anledning blev han dømt — for Resten til en mindre Straf —, men han kom aldrig til at udstaa Straffen, han slap med at gøre Afbigt for Stiftamtmanden, som naturligvis var i fuld Uniform. Dermed skulde denne Sag være klar, men Manden blev ikke optaget paa Valglisten, Byraadet vilde ikke optage ham, og der blev da klaget til Ministeriet, som erklærede, at han skulde heller ikke optages. Der gik 1 og 2 Aar med Strid om den Ting, og efter 3 Aars Forløb blev han endelig optaget paa Valglisten af et Fler-tal. Saa blev der klaget til Ministeriet derover, og Ministeriet svarede, at han skulde jo egentlig ikke være optaget, men da han nu en Gang var der, maatte han hellere blive der. Altsaa, man vidste ikke rigtig, hvorledes Spørgsmaalet skulde tages, og det hele var ganske ubestemt. Nu foreslaas det, at man skal gaa bort fra dette: „i den offentlige Mening vanærende Handling“, og vende sig til andre Udtryk, nemlig: „uværdig til sine Medborgeres Agtelse“; men jeg ved egentlig ikke, om det er bedre. Det forekommer mig, at begge Udtryk er lige ubestemte, ingen af dem siger noget fast og sikkert, og at man hellere maatte finde et helt andet Udtryk, som bedre kunne sige, hvad Meningen er.

I denne Forbindelse skal jeg nævne, at efter § 82 kan Stillinger og Hverv fratages Personer ved Dom, enten for bestandig eller fra 1 til 5 Aar. Ogsaa det er jo sikkert en god Maade at straffe paa, da man derved ikke blot faar selve Frihedsstraffen eller Bødestraften, men faar en Straf, som maaske i Virkeligheden føles nok saa godt uden dog at være saa vanærende.